

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Ioannis Berchmanni Flandro-Belgæ Religiosi Societatis Iesv

Cepari, Virgilio

Antverpiæ, 1630

A melancholiâ fuit immunis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46083](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46083)

vniquam vllius motionis, turbationis, affectionisque concitatae signo interruptus. Denique iugis illa affluentia numquam satis laudatae laetitiae spiritualis, quam tanti fecere semper Viri sancti, commendaruntque perfectioris vitae Magistri; utpote quae arguat puritatem excellentem animi; fastidium quoddam ac nauseam rerum caducarum; vacuitatem appetituum; gratiae diuinæ ac rationis in omnes affectus, motusque animi perfectum dominatum. Interrogatus quandoque ab eiusdem secum cubiculi contubernali, percepissetne aliquando vel sensum leuissimum nascentis in se tristitiae, seu melancholiae; Ego, respondit, quid rei melancholia sit, aut melancholicum esse quid sit, nescio. nempe haud meminerat, se vniquam, quid id esset, fuisse expertum. Et auditâ semel Rectoris domesticâ adhortatione, docentis, quantum Religioso homini noceret tristitia, utque mater esset ac nutrix tentationum omnium; ipse in colloquio sapius ea damnâ cum execratione celebrabat, subiiciebatque, se vsu quidem id non didicisse, sed auctoritate Rectoris ita affirmantis; ceterâ, per Dei gratiam, numquam expertum. Et sanè felix ille Ioannis animus haud obscure indicabat, se mortali hac in vitâ gustum quemdam præcipere aeternae felicitatis, ac pignore illo securaturae

*Alexandro
Rimbal.*

cuturæ gloriæ potiri, ad quam tantis amoris significationibus à Deo esset destinatus.

Erat quippe non accersita in eo grauitas, *Eius mores.* nec mixta leuitate alacritas, sed hilaritates etiam maximas, risumque suum semper submissionis cuiusdam ac modestiæ temperatione miscebat. Vnumquemque magnâ affabilitatis dulcedine, gratiaque alloquebatur; ac licet in agendo serius esset & grauis, id graue tamen nemini erat, sed iucundum gratumque. Numquam auditus vel per iocum illudere vlli, aut irridere; numquam explodere quemquam, aut verbis laceffere; numquam queri, aut doloris alicuius sensu, à quoquam se fuisse læsum significare; efferuescere numquam, nedum irasci, aut vocem solito contentiorem aliquando mittere, etiamsi vigena ei esset natura spiritibusque concitata. Si quis eum laudaret, vidisses non inflari aut efferri, sed honesto suffundi rubore. In culpam vocatus, aut reprehensus, non se dabat mœrori, sed demittebat submissè animum gaudentem potius atque acquiescentem, nullaque perturbatione commotum. Non deiciebatur aduersis, aut vllis à seruiendo Deo difficultatibus absterrebat, quin potius diuinâ nixus ope, animos addebat alijs, incitabatque. Actu promptus erat, non anxius. Occasiones agendi neque celeritate nimiam ante-